

de Dvæstioner, som der under Sagen kunne opstaae.

Ordføreren (H. P. Hansen): Jeg troer paa denne Bemærkning af den ærede Taler at maatte svare ligefrem, at Udvalget ikke har fundet Anledning til at tage Hensyn til de Meningsyttringer, som fremkom fra ham under den forrige Behandling, og som Følge deraf heller ikke til at fremkomme med noget Forslag i den Retning. Jeg mener, at dette ganske rigtigt ligger i Udvalgets Tausshed, og dette undseer jeg mig ikke for at vedgaae.

Besfely: Det forekommer mig dog, at det kunde have været ganske hensigtsmæssigt at yttre sig om, hvorvidt man fandt Anledning til at tage Hensyn til det Spørgsmaal, som var bleven opkastet, eller ikke. At det ærede Udvalg er kommet til den Anskuelse, at der slet ikke er Noget ved det, er en ganske anden Sag, men at man af en Tausshed skal udlede slige Følgesætninger, forekommer mig dog ikke at være den Fremgangsmaade, som pleier at være den almindelige her i Landssthinget.

Ordføreren: Jeg maa dertil atter svare, at jeg troer, man kan tilkjendes give sin Mening baade ved at tale og ved at tie; det Sidste har Udvalget valgt i dette Tilfælde. Da man ikke fandt Anledning til at støtte noget Forslag til de Bemærkninger, den ærede Taler ved forrige Behandling fremkom med, saa fandt man, at det kun vilde føre til Lidet, hvis man indlod sig videre paa det Forslag, den ærede Taler opkastede, hvilket maaskee vel under andre Forhold kunde have meget for sig, men som man ikke fandt, at man under nærværende Forhold kunde indlade sig paa.

Stampe: Jeg forstaaer ikke ret, hvorledes den ærede Taler, som sidder foran mig (Besfely), kunde mene, at Udvalget i denne Sag skulde bryde den Tausshed, som han synes at lægge det til Last, eftersom der ikke er foregaaet nogen Behandling af Sagen mellem denne og den foregaaende, og det, saavidt mig bekendt, altid har været Usance her i Thinget, at, naar Udvalget ikke billigede en Genstilling, som under en foregaaende Behandling var gjort af et af Thingets Med-

lemmer, det da heller ikke stillede noget Endringsforslag i saa Henseende. Jeg kan saaledes virkelig ikke indsee Betydningen af den Anke, som den ærede Taler synes at fremsætte i saa Henseende.

Besfely: Jeg veed ikke, om det maa være mig tilladt? . . .

Formanden: Ja, jeg antager ikke, at der fra Thingets Side høves Noget derimod (Nei).

Besfely: Jeg skal i Anledning af, hvad den ærede Landssthingsmand, der sidder bagved mig (Stampe), yttrede, tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg troer det beroer paa en Misforstaaelse fra hans Side af det, jeg yttrede, naar han mener, at jeg skulde have forlangt, at Udvalget skulde være fremkommet med en Indvilling i Anledning af den Bemærkning, jeg tillod mig at gjøre ved Lovudkastets 1ste Behandling. Min Mening har ingenlunde været denne. Min Mening med de Bemærkninger, jeg fremsatte ved denne Sags første Behandling, var kun at henlede Opmærksomheden paa, om vore Finantsers Forsætning dog ikke var af den Beskaffenhed, at vi nu kunde sige: den svævende Statsgjælb bør ikke forøges, og derfor bør der tages Bestemmelse om, at den ikke i det følgende Finantsaar bør stige højere, end den allerede nu er. Dette Spørgsmaal vilde, forekommer det mig, vel kunne fortjene Overveielse, og er det Tilfælde, er det forekommet mig, at Udvalget maatte være kommen til en Mening derom og have yttret sig om, hvorvidt den Mening var rigtig eller ikke, hvorvidt det var hensigtsmæssigt eller ikke, at den svævende Statsgjælb steg til et højere Beløb, end allerede steet er. Det er dette Punct, som jeg troer, det havde været gavnligt og ønskeligt, at Udvalget havde yttret sig om. Den ærede Taler, der havde Ordet sidst, har derimod meent, at jeg ikke kunde gjøre Udvalget saadan Bebreidelse, fordi der ikke ligger nogen Behandling imellem den, som sidst fandt Sted, og den, der finder Sted idag, hvorved Udvalget kunde have Anledning til at yttre sig. Men jeg tog først Ordet, efterat den ærede Ordfører ikke havde reist sig for at yttre sig, og det altsaa efter min Anskuelse var klart, at Udvalget ikke vilde yttre sig om det